

Posléze stejně neprávem stížnost snaží se důvodnost svého stanoviska opřít o předpis § 5 zákona jazykového č. 122/20, neboť tento předpis týká se jen škol zřízených pro občany národnosti menšinové a stanoví, že na těchto školách má býti vyučovacím jazykem příslušná řeč menšinová.

Č. 7888.

Pojištění sociální. — Řízení správní (Slovensko): * Předpis § 5 zák. čl. XX:1901, pokud omezuje pořad instancí odvolacích, byl pro opravné řízení v oboru sociálního pojištění derogován šem 239 zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb.

(Nález ze dne 18. dubna 1929 č. 7.552.)

V ě c: Okresní nemocenská pojišťovna v Turč. Sv. Martině proti župnímu úřadu v Turč. Sv. Martině o pojištění pro případ nemoci, invalidity a stáří.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Stěžující si pojišťovna předepsala plat. výměrem z 9. března 1927 firmě S-ské parotehelne, úč. spol. v S., za její zaměstnance na období od 1. února do 28. února 1927 pojistné nemocenské, invalidní a starobní částkou 5.682 Kč 60 h. Odvolání zaměstnavatelčino zamítl okr. úřad v Turč. Sv. Martině výměrem z 9. dubna 1927 jako opožděné, poněvadž bylo podáno po uplynutí 15denní lhůty apelační. Župní úřad v Turč. Sv. Martině nař. rozhodnutím k rekursu firmy výměr ten zrušil a nařídil okresnímu úřadu vynesení meritorního rozhodnutí. V důvodech se praví, že zák. č. 221/24 neobsahuje vůbec žádného ustanovení o odvolací lhůtě, tak že směrodatným musí býti § 189 odst. 3 cit. zák., podle kterého nemohl výměr takový nabýti pravoplatnosti, byl-li do 6 měsíců napaden. **Připojeno poučení, že proti rozhodnutí tomu ve smyслу § 5 zák. čl. XX:1901 další rekurs není přípustný.**

Maje přezkoumati nař. rozhodnutí musil se nss nejprve z povinnosti úřední zabývatí otázkou, zdali žal. úřad právem označil tento svůj výrok jako konečné rozhodnutí úřadu správního po rozumu § 5 zák. o ss.

Napadené rozhodnutí jest vydáno ve sporu okr. nemocenské pojišťovny v Turč. Sv. Martině se S-skou parotehelní, úč. spol. v S., o pojistné podle zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb. Spory tohoto druhu náleží vzhledem ke kompetenčnímu předpisu § 239 cit. zák. rozhodovati politickým úřadům a v poslední instanci min-u soc. péče. Odstavec druhý § 239 má pak výslovné ustanovení, že proti rozhodnutí druhé stolice, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí první stolice, není opravného prostředku. Toto ustanovení § 239 platí pro veškeré rozhodování politických úřadů o opravných prostředcích do výměrů nositelů pojištění, nerozeznává zejména mezi rozhodnutími rázu materiálního a rázu formálního.

V daném případě podal zaměstnavatel podle tohoto předpisu opravný prostředek. Bylo proto otázku pořadu instančního posouditi nikoli dle generelní normy § 5 zák. čl. XX:1901, nýbrž dle speciálního ustanovení cit. § 239 zák. č. 221/24, jímž pro obor upravený tímto zákonem byla ona dřívější generelní norma derogována.

Z řečeného plyne, že z rozhodnutí župního úřadu, které nepotvrdilo rozhodnutí okr. úřadu, bylo přípustno další odvolání k min. soc. péče. Žal. úřad označil své rozhodnutí tedy neprávem za konečné a upřel tím straně možnost domáhati se nápravy v pořadu instančním. Tím byla porušena podstatná forma řízení správního.

Č. 7889.

Zaměstnanci veřejní: * Státní úředník, který dříve, než dosáhl 60. rok věku, uplatnil nárok, aby byl dán do trvalé výslužby dnem dovršení 60. roku věku podle § 79, odst. 2 služ. pragmatiky, nemá právního nároku na to, aby byl pensionován s účinností od tohoto dne.

(Nález ze dne 19. dubna 1929 č. 3.446/27.)

Prejudikatura: Boh. A. 6413/27.

Věc: Ing. Jan T. ve V. (adv. Dr. Jos. Raschke z Mor. Ostravy) proti ministerstvu veřejných prací o dání do výslužby a placení pensijního příspěvku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l byl odborovým přednostou v min. prací a přijal jako takový místo ředitele v-ckých železáren ve V. K jeho žádosti z 12. ledna 1921 udělil mu min. prací vynesemím z 12. února 1921 počínajíc 1. březnem jednorocní bezplatnou dovolenou s tím, že mu bude tato doba podle § 44 služ. prag. započtena jak do postupu tak i pro vyměření výslužného. Dovolená tato byla po krátkém přerušení prodlužována na základě usnesení vlády z 26. května 1922 a z 21. listopadu 1923 až do konce září 1924 a zajištěno započtení doby té do postupu platového i pro výměru výslužného.

Podáním ze dne 12. května 1924 žádal st-l, poukazuje na to, že dovrší dne 17. září 1924 60. rok věku a 31½ let služebních, aby byl dán uvedeným dnem do trvalé výslužby.

Nař. vynesemím z 20. března 1925 byl st-l vyrozuměn, že ho dal prezident republiky rozhodnutím z 24. února 1925 na jeho žádost z 12. května 1924 podle § 79 odst. 2 služ. prag. na trvalý odpočinek a poukázáno mu v souhlasu s min. fin. se zřetelem na započítatelnou služ. dobu ke dni 30. září 1924: 37 let 5 měsíců a 24 dnů od 1. března 1925 výslužné v částce ročních 38.208 Kč. — — — —

Dalším nař. vynesemím z 27. března 1925 sděleno st-li, že při projednávání jeho žádosti o přeložení na trvalý odpočinek bylo zjištěno, že neplatil pens. příspěvek po dobu bezplatné dovolené, která se mu započítává pro výměru pens. požitků a že měl se zřetelem na to, že dosáhl propočtením služ. let práva na plnou pensi 1. červencem 1921, platiti od této doby podle čl. IV zák. č. 2/20 pens. příspěvky pouze ze zvýšené pens. základny. Tato se zvýšila zákonem čís. 394/22 počínajíc 1. ledna 1923, z částky 21.408 Kč na částku 38.208 Kč, t. j. o 16.800 Kč, z nichž 8%, t. j. 1344 Kč ročně vyměřen pens. příspěvek, který měl st-l platiti. St-l byl proto vyzván, aby dlužné částky na pens. příspěvcích a to za rok 1923 a 1924 a za měsíc leden a únor 1925 po odečtení zapravených